EGYHÁZI LÁTOGATÓ

XXII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
A WASHINGTONI MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ HAVILAPJA
2018. április 1.

„Jézus nevén szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.” ***Jn. 20,16-18***

Húsvét világot megváltoztató örömhíre legelőször egy magdalai asszony számára vált egyértelművé. A feltámadott Jézus elsőként az ő nevét mondta ki: „Mária.” Korán reggel kiment a sírhoz. Mielőtt még a nap felkelt volna. Mielőtt bárki is tudta volna, hogy a Fiú feltámadt. Üresen találta a sírt, az angyalokat leszámítva, akikről azt hitte, hogy sírrablók. Azt mondta, hogy visszahozza a testet, ha megmondják hová tették. Ekkor mondta ki Jézus a nevét: „Mária.”

Amikor meghallotta a hangot, egyből felismerte annak forrását: „*Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester*” (17 v.) Az alatt az egy pillanat alatt, amíg a fejét egyik irányból a másikba fordította, a világa, ami addig halott volt, életre kelt.

Értjük azt, hogy micsoda üzenet rejlik abban, hogy neki jelent meg először? Nem egy főpapnak, nem politikai vezetőnek, nem egy mindenre elszánt hírnöknek, hanem egy pityergő, magára hagyott, elkeseredett nőnek. Minden ember közül, akikkel beszélhetett volna, Jézus először hozzá ment. Épp most rengette meg a pokol kapuit. Épp most húzta ki az ördög méregfogát. Húsvét ünnepe azt hirdeti, hogy Jézus a világmindenség vitathatatlan Királya. Tízezer angyal állt készenlétben, a parancsára várva. És mi volt az első cselekedete? Kihez ment először? Máriához, az összetört szívű asszonyhoz, akiből hét démont űzött ki.

Miért éppen ő? Amennyire tudjuk, Mária nem volt misszionárius. Egyik apostoli levél sem fűződik a nevéhez. Az újszövetség nem számol be a munkásságáról. Miért tartotta fenn ezt a pillanatot számára? Talán éppen azért, hogy alátámassza ígéretét, miszerint: *„Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás.”* (Zsoltárok 30:6) Az öröm eljön, mert Jézus eljön. Ha nem ismerjük fel az arcát, akkor a nevünkön szólít: Nézd csak, „*íme, a tenyerembe vésztelek be.*” (Ézsaiás 49:16)

Húsvétot ünneplő testvér! A neved nem valami mennyei mappa alján található. Istennek nincs szüksége névtáblára, hogy emlékezzen rád. A neved bele van vésve a tenyerébe. Több gondolata van felőled, mint a Csendes-óceán partján lévő homokszemek száma. A mindene vagy. Nehéz ezt elhinni? Pedig húsvét reggeli eseményekkel ezt mondja Jézus: Gondolod, valaki máshoz szólok? Valakihez, aki szentebb, jobb, hatalmasabb? Valakihez, aki nem szúrta el, aki nem bukott el? Nem. Én hozzád szólok.

A néven szólított Mária öröme arról tesz bizonyságot, hogy a legnagyszerűbb dolog nem az, hogy Isten megteremtette a világot, hanem az, hogy

Isten azóta folyamatosan szereti a világot. Szeret téged. Nem szolgáltál rá a szeretetére. Szeretete irántad nem fog elmúlni, ha elfogyott a türelmed. Szeretete nem szűnik meg, ha elveszíted az irányt. Szeretete irántad nem csökken, ha az önfegyelmed megcsappan. Soha nem múlt el egyetlen napod sem, hogy ne szeretett volna.

Azt gondolod, hogy Isten csak a jó embereket szereti? Tévedés. Nincsenek jó emberek. (Mk 10,18) Azt gondolod, hogy Isten akkor szeret, ha te előbb szereted őt? Tévedés. Isten szereti azokat az embereket is, akik még csak nem is gondoltak rá. Úgy gondolod, hogy Isten haragos, morcos és bosszús? Tévedés. Ugyan minden nap teszünk olyat, amivel borús hangulatot okozhatnánk a mi mennyei Atyánknak, Ő mégsem haragszik. Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy haragosak, morcosak és bosszúsak legyünk, de Isten nem! „*Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy… Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.*” (Zsoltárok 103,8-13) Isten szeret téged, és ezért el fog jönni az öröm.

Max Lucado nyomán, írta Csomós János

Dsida Jenő: Húsvéti ének az üres sziklasír mellett

Sírod szélén szinte félve,
iszonyattal üldögélve,
ó - mekkora vád gyötör,
mardos, majdnem összetör:
mily látás a kétkedőnek,
törvény ellen vétkezőnek,
hogy üres a sírgödör.

Nyitott sírod szája szélén
sóhajok közt üldögélvén
szemlélem bús, elvetélt
életemnek rút felét
s jaj, - most olyan bánat vert át,
mily Jacopo és Szent Bernát
verseiből sír feléd.

Nincs gonoszabb, mint a hitvány
áruló és rossz tanítvány,
ki az ördög ösvenyén
biztos lábbal, tudva mén:
szent kenyéren nőtt apostol,
aki bűnbe később kóstol, -
Krisztus, ilyen voltam én.

Amit csak magamban látok,
csupa csúnya, csupa átok,
csupa mély seb, éktelen,
testem oly mértéktelen
volt ivásban, étkezésben,
mindenfajta vétkezésben
s undokságom végtelen.

Ó, ha tudnám, megbocsátasz,
s országodba bebocsátasz,
mint szurnám ki két szemem,
mint vágnám le két kezem,
nyelvem húznám kések élén
s minden tagom elmetélném,
amivel csak vétkezem.

Bűneimnek nincsen számok.
Mindent bánok, mindent szánok
és e sajgás, mely gyötör
nem is sajgás, már gyönyör.
Hamuval szórt, nyesett hajjal
ér engem e húsvéthajnal
és az üres sírgödör.

Bámulok a nyirkos, görbe
kősziklába vájt gödörbe,
bénán csügg le a karom,
tehetetlen két karom...
Te kegyelmet mindig oszthatsz,
feltámadtál s feltámaszthatsz,
hogyha én is akarom.

Lábadozó régi hitben
egész nap csak ülök itten.
Lelkemet nagy, jó meleg
szent fuvallat lepte meg,
lent az odvas, szürke barlang
mélyén muzsikál a halk hang,
ahogy könnyem lecsepeg.

Az én Uram újra él most,
országútján mendegél most,
áprilisban fürdik és
aranyozza napsütés,
ahol lépked, jobbra-balra
ezer madár fakad dalra

Éneklő sok tiszta lánnyal,
liliomos tanítvánnyal
nem követlek, Mesterem.
Majd csak csöndes estelen
indulok, hol vitt a lábad,
földön kúszom könnybe lábadt
szemmel, szinte testtelen.

Fennakadva tüskeágon,
éjsötét nagy pusztaságon
étlen, szomjan vágok át,
nagy hegyeken vágok át,
mint eltévedt eb szimatja,
mely halódva is kutatja
vándor ura lábnyomát.

S közben dalolok az égről,
pálmás, örök dicsőségről,
vonszolván földdel rokon
testemet a homokon
s így ujjongván, nem is érzik,
hogyan sajog, hogyan vérzik
rögbe horzsolt homlokom.

Mert az égi útnak elve:
kúszva, vérzőn, énekelve,
portól, sártól piszkosan
menni mindig, biztosan...
S kopjék térdig bár a lábam,
tudom, az ég kapujában
utólérlek, Krisztusom!

Adjátok hírül, hogy feltámadt!

„Ne féljetek… és adjátok hírül, hogy feltámadt a halottak közül.” Mt 28,1-10 (Olvasandó még: Mt 22,23-32)

Minden kor minden emberét foglalkoztatja, hogy mi van az élet után. Örök kérdésünk: hová tovább, ha egyszer ennek vége? Mi lesz velünk, ha egyszer meghalunk? A húsvét misztériuma, titka, a feltámadás és az örök élet az erre a kérdésünkre adott isteni válasz. Talán nem úgy, ahogyan azt szeretnénk, talán nem olyan láthatóan, ahogyan azt mi jónak látnánk, talán nem olyan egyértelműen, ahogyan azt mi elvárnánk. Évente egyszer, ezen a napon emlékezünk arra a pillanatra, amikor az Örökkévaló fellebbentette a titok elől a fátylat, és a halandó beleláthatott a halhatatlanság világába. Magdalai Mária és a többi asszony, akik a megfeszített és meghalt testet indultak bebalzsamozni az ünnep elmúltával, egy síron túli világba nyernek bebocsátást. Számukra különös ez a találkozás, mert nem ide készültek. Ők csupán egy földi kapcsolat evilági szertartását szerették volna elvégezni, a gyász egyik fázisaként elengedni a szeretett testét. Ehelyett tanúi lettek földindulásnak, angyali jelenésnek és egy feltámadottal való találkozásnak.

Az emberi elme próbálja rendezni és rendszerezni az élet jelenségeit, így a halált és a halál utáni világot is. A Krisztus korabeli zsidóság a hellenista gondolkodás hatására beszélt a test és lélek különválásáról, a test haláláról, a lélek halhatatlanságáról. A keresztyénség évezredei során pedig szépen kikerekítette a feltámadással kapcsolatos bibliai tanítást, a menny és pokol képzeteit, benépesítve a túlvilágot többszintű pokollal és mennyel. Legszebben és legrészletesebben talán Dante az Isteni színjátékában. A húsvéti feltámadás azonban valami másról beszél. Magdalai Mária és a többiek mást élnek át. Két dolog lesz világos a számukra.

Egyrészt, hogy ez most egy rendkívüli esemény. A földindulás, amint a nagypénteki kereszthalál során is, az embertől független erők munkáját hivatott jelezni. Az angyal jelenléte pedig egy másik dimenzió meglétét teszi nyilvánvalóvá. Jézus testének eltűnése és testi alakban való megjelenése – átölelik a lábát – a feltámadott testi, de egyben testen túli valóságát is egyértelművé teszik. Hogyan? Erre talán magának Jézusnak a feltámadásról a szadduceusoknak korábban elmondott gondolatai világítanak rá a legjobban. A példa nagyon emberi: ha valakinek több felesége volt e földi életben, ki lesz a felesége a túlvilági életben? A válasz egyszerű: senki, mert az a létezés nem erről szól. Azt mondja Jézus, olyanok lesznek, mint az angyalok. Vagyis nem természetes részei és formái a mai világnak. Ezt hivatott jelezni húsvétkor a sírnál ülő angyal is. Itt valami rendkívüli történt. Az emberi világ találkozott az istenivel.

Másrészt az válik világossá Mária és a többiek számára, hogy itt nem valaminek a végállomásához érkeztek. Jézust nem találják a sírban. A sír nincsen lezárva. A halott nem halott. Vagyis, ahogyan a lukácsi történetben az angyal mondata hangzik: „*Mit keresitek a holtak közt az élőt?*” Illetve, ahogyan Máté evangéliuma folytatja ezt a gondolatot: „*feltámadt a halottak közül és előttetek megy Galileába.*” Itt valami új kezdődik, aminek leginkább nem a halottakhoz, hanem az élőkhöz van köze. Hogyan? Megint Jézusnak a feltámadásról elmondott szavai értethetik meg ezt. Idézi Isten Mózeshez intézett szavát, amikor Mózes arra kérte, hogy mutassa be magát Isten: „*Én vagyok Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene. Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.*” Ezzel egyrészt arra mutat rá Jézus, hogy az ember számára holtak Istennél élők, ugyanakkor Istent az élők Isteneként mutatja be. Jézus nem a meghaltak számára támadt fel – csupán –, hanem az élők számára. „*Menjetek Galileába*!” – az élők tetteit határozza meg. Mária és a többiek elfogadják ezt.

„*Íme hitünk szent titka*”. Az élő meghalt értünk, majd legyőzte a halált és feltámadt. Nem érthető, mert nem is lehet megérteni. Hinni lehet. Mária Magdaléna elhitte, elfogadta. Ő részese lehetett az első feltámadás eseményeinek. Felvillant előtte az emberi és isteni találkozása. Egyszer majd mindenki betekintést, sőt bebocsátást nyer a titkolt világba. Egyszer. De az az egyedüli alkalom már a végleges tudás és megismerés pillanata, melyben Isten felfedi a titkot és a halandó részesévé is válik annak. Addig marad nekünk a valóság a maga jeleivel és jelképeivel. Mely arra serkent minket is, ahogyan Máriát, hogy nem lehet csak szemlélődni, hanem tenni kell. A húsvét,

a feltámadás feladattal bíz meg. Mégpedig nem könnyű feladattal. Azt mondja az angyal Máriának és a többieknek: „*Ne féljetek… és adjátok hírül, hogy feltámadt a halottak közül.*”

A húsvét üzenete tehát kétszeresen is személyes: hitünk szent titkát jelenti, hogy az értünk meghalt Krisztus feltámadt. De egyben arra indít, hogy menjünk és mondjuk el másoknak is, hogy Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké! Van élet a halál után, de nekünk, akik itt élünk nem a holtakkal és a halál utáni élettel kell foglalkoznunk, hanem azzal, hogy itt élőként van Istenünk, aki feloldott a halál félelmétől.

Zsengellér József (forrás: reformatus.hu)

Easter poems

The resurrection

We hold so close to our hearts
The cross where Jesus died,
But so much more than the blood-stained cross
Is that Jesus came back to life

The stone's been rolled away;
The tomb lay open and bare —
They looked for Him, and then the angel said
That He is no longer here

Oh what joy they must have felt
To see Him just once more,
To eat with Him, to drink with Him,
To receive Him back as Lord

So much did He accomplish
Through His death upon the cross
And in His rising from the dead,
He reconciled us back to God

Nothing else could bridge the gap
That sin had wrenched apart —
Now we can freely go to God
And receive Christ in our hearts.

by M.S.Lowndes

Easter Means Eternal Life

A perfect God demands a perfect justice;
He cannot let us get away with sin.
We used God’s gift of our free will to trespass,
So heaven’s gates were closed; we couldn’t get in.

Our sin required our blood, a sacrifice,
To atone for all the wrongs that we had done.
"But I love them!" cried our Father, filled with sorrow;
"I’ll send my only Son to be the one."

Good Friday marks the slaying of our Jesus,
The unblemished lamb, the perfect sacrifice.
He took our guilt and blame upon Himself,
So we could be with Him in paradise.

On Easter morning, he came back from death;
He vanished from the tomb, the empty grave.
His resurrection means eternal life
For us, the ones he came to earth to save.

This summarizes all the Easter story
And because of it, we’ll be with Him in glory.

by Joanna Fuchs

Learning Faith from Doubting Thomas

Mosaic of St. Thomas, Apostle to India Thomas is a late bloomer, I guess. A commercial fisherman, he grew up around the Sea of Galilee. Jesus comes to Capernaum, calls him, and he follows. For three years Thomas follows.

Thomas's Pessimism and Courage

But Thomas is a pessimist. Some people rejoice to see a glass half full, but Thomas sees it half empty. Oh, he's full courage, but also possesses a streak of fatalism. Once, when Jesus and his disciples hear about their friend Lazarus's death near Jerusalem, the center of Jesus' opposition, Thomas comments darkly, "*Yes, let's go there that we might die with him.*" His words are almost prophetic.

Soon, his world falls apart. Thomas sees his Master arrested in the Garden of Gethsemane and he flees for his life. On Good Friday he watches at a distance as they spike his Friend to a cross on the Roman killing grounds of Golgotha. As Jesus' life drains away, so does Thomas's hope.

Shock and Disbelief

On Saturday he is in shock. On Sunday he is so disillusioned that he doesn't gather with his fellow disciples for an evening meal. Thomas is dazed, hurt, bitter — and lashing out. Monday morning, the disciples go looking for Thomas and tell him what has happened in his absence.

"*Thomas, we were in that upper room where we'd been meeting. We lock the doors for protection. Yet, all of a sudden, Jesus appears. 'Peace, Shalom,' he says. Then he shows us his hands. There are jagged holes where the nails had been. He pulls back his tunic and shows us where the spear penetrated his chest. But he isn't weak or sick or dying. He is alive, raised from the dead!*"

Afraid to Believe

"*I don't believe it*," barks Thomas. "*I don't believe a word of it. You're seeing what you want to see. Jesus is dead. I saw him die, and part of me died with him. But he's dead, and the sooner you accept that fact, the better off you'll be. Give it up!*"

Peter pleads with him. "*Thomas, I saw him myself, I tell you, and he was as real as you are!"*

Thomas is cold, with an edge in his voice that cuts like ice. "*Unless I see the nail marks in his hands and put my hand into his side, I will not believe it."*

But Thomas's anger cools, and by the next Sunday evening he is eating with his fellow disciples in the same locked room. Suddenly, Jesus stands among them once again and speaks — "*Shalom, peace be with you."*

All the blood drains from Thomas' face. Jesus turns to him and speaks plainly, without any hint of rancor or sarcasm, "*Put your finger here, see my hands."* Jesus holds out his scarred hands for him to examine. Thomas recoils. Not out of fear, really, but from a mixture of amazement and revulsion.

Jesus begins to open his outer garment and says, "*Reach out your hand and put it into my side. Stop doubting and believe."*

My Lord and My God

Thomas is weeping now and then begins to sob out loud. Jesus reaches out and puts a hand on his shoulder. Then Thomas slips to his knees and says in awe, "*My Lord and my God!"*

Thomas, "*Doubting Thomas*," as he is sometimes called, is the first disciple to put into words the truth that Jesus is both Lord and God. "*Doubting Thomas*" utters the greatest confession of faith recorded anywhere in the Bible.

Jesus replies, "*Because you have seen me, you have believed. Blessed are those who have not seen and yet have believed.*"

Preacher in the East

What happens to him? Doubting Thomas does not stay a doubter. When he sees the risen Jesus, all that Jesus has taught over the years now clicks in, and to his

death Thomas is an outspoken advocate for his Lord.

Church tradition tells us that he preaches in ancient Babylon, near the Tigris and Euphrates Rivers, where Iraq is today. He travels to Persia, present-day Iran, and continues to win disciples to the Christian faith.

Then he sails south to Malabar on the west coast of India in 52 AD. He preaches, establishes churches, and wins to Christ high caste Brahmins, as well as others. When the Portuguese land in India in the early 1600s, they find a group of Christians there — the Mar Thoma Church established through Thomas' preaching a millennium and a half before.

Finally, Thomas travels to the east coast of India, preaching relentlessly. He is killed near Mylapore about 72 AD, near present-day Madras. Tradition tells us that he is thrown into a pit, then pierced through with a spear thrown by a Brahmin.

He who had so fervently proclaimed his unbelief carried the Christian message of love and forgiveness to the ends of the earth in his generation.

The Doubter Speaks Today

Thomas would speak to doubters today, to those of us who have seen our hopes and dreams destroyed. Doubting Thomas would tell his story of how Jesus' life had intercepted his own. He would tell us of his fears and his doubts. And then, with a radiant, joyful face, St. Thomas, Apostle to India, would recount his joy at seeing and knowing the risen Jesus himself. "*My Lord and my God!*" he would say. "*My Lord and my God!*"

Dr. Ralph F. Wilson

On Saturday

John didn't know on that Friday what you and I now know. He didn't know that Friday's tragedy would be Sunday's triumph. John would later confess that he "*did not yet understand from the Scriptures that Jesus must rise from the dead*" (John 20:9). That's why what he did on Saturday is so important.

We don't know anything about this day; we have no passage to read, no knowledge to share. All we know is this: When Sunday came, John was still present. When Mary Magdalene came looking for him, she found him.

Jesus was dead. The Master's body was lifeless. John's friend and future were buried. But John had not left. Why? Was he waiting for the resurrection? No. As far as he knew, the lips were forever silent and the hands forever still. He wasn't expecting a Sunday surprise. Then why was he here?

You'd think he would have left. Who was to say that the men who crucified Christ wouldn't come after him? The crowds were pleased with one crucifixion; the religious leaders might have called for more. Why didn't John get out of town?.

Perhaps the answer was pragmatic; perhaps he was taking care of Jesus' mother. Or perhaps he didn't have anywhere else to go. Could be he didn't have any money or energy or direction … or all of the above. Or maybe he lingered because he loved Jesus.

To others, Jesus was a miracle worker. To others, Jesus was a master teacher. To others, Jesus was the hope of Israel. But to John, he was all of these and more. To John, Jesus was a friend.

You don't abandon a friend - not even when that friend is dead. John stayed close to Jesus.

He had a habit of doing this. He was close to Jesus in the upper room. He was close to Jesus in the Garden of Gethsemane. He was at the foot of the cross at the crucifixion, and he was a quick walk from the tomb at the burial.

Did he understand Jesus? No. Was he glad Jesus did what he did? No. But did he leave Jesus? No.

What about you? When you're in John's position, what do you do? When it's Saturday in your life, how do you react? When you are somewhere between yesterday's tragedy and tomorrow's triumph, what do you do? Do you leave God—or do you linger near him? John chose to linger. And because he lingered on Saturday, he was around on Sunday to see the miracle.

Max Lucado

Reményik Sándor: Hála

Dr. Nyirő Gyulának

.

Szívfájdító tavasz.
És olyan jó.
És olyan jó.
És mégis olyan jó.
Most alkonyul.
A fák
Fínom kis seprő-ágaikkal
Csodás színekbe mártva állanak
Nagy-mozdulatlanul.
Rügy ring az ágon,
Ütemre ring,
Hintáz az ág vele,
Mint duzzadt, hálatelt kis szív, olyan.
Ha pattan
Ez az egyetlen kicsi rügy az ágon:
Talán elárad az egész világon.
Az alkonyatnak
Felváltva dalolnak

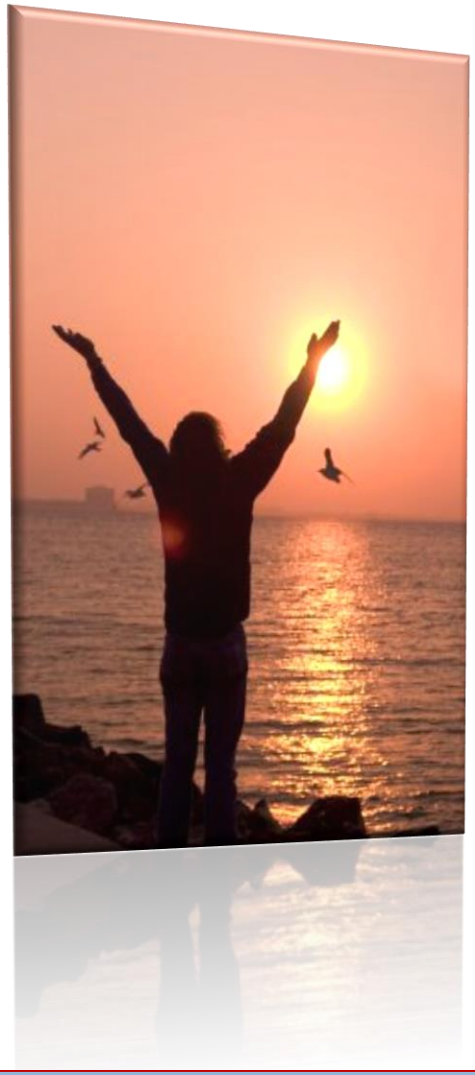

A rádió
S az erdőben egy feketerigó,
S nem vesznek össze,
Összezsonganak.
Tavasz, szívfájdító.
És olyan jó,
És olyan jó,
És mégis olyan jó.
Mert látó lettem újra.
Mert halló lettem újra.
Mert, bár halottaimat hantolom:
Húsvét felé megyek.
Húsvét felé megyek.
Mint zengő szél az ágon a rügyet:
A hála emeli,
Felemeli duzzadó szívemet.
Ha pattan
Ez az egyetlen kicsi rügy az ágon:
Talán elárad az egész világon.

Budapest, Hűvösvölgy, 1933 március

Hirdetések – Announcements

Bibliaórák: a virginiai alkalmunk április 6. péntek este 6 órakkor lesz, a helyszínnel kapcsolatban pontosítunk, de vagy a Fedor család vagy Mayer Judit otthonában lesz. Washingtoni alkalmunk pedig április 21. szombat, Chikes Mária, Cica néni otthonában. Kérem, figyeljük az emaileket az időpontokkal és helyszínekkel kapcsolatban.

Május 12.-én, szombaton 3 órakor a Marymount Egyetem Ballston épületében (1000 N. Glebe Rd., Arlington VA 22201) Kárpátalja Kincsei címmel előadás és beszélgetés lesz. Minden érdeklődőt szeretettel várunk, további információkért Fedor Istvánhoz fordulhatunk.

Hirdetjük a Magyar Bált, figyelem, változás a megszokott rendhez képest, idén szombaton lesz ez a szép alkalom. A dátum május 19, a szokásos helyen, a Sheraton Tysons hotelben, este 6 órai kezdettel.

<u>In English, please....</u>

Please note the above dates for our Bible Study Group meetings; April 6 at 6 pm for the Virginia regional meeting and April 21, in the afternoon for the DC group. Please email our pastors with questions and request for clarification.

On May 12, Saturday at 3 pm at the Ballston Center of Marymount University – 1000 N. Glebe Rd., Arlington VA 22201 – enjoy our presentation titled “Treasures of Transcarpathia”.

Our annual Charity Ball is approaching fast; May 19, Saturday, at the usual place at the Tysons Sheraton Hotel. For information on the ball as well as the above program please contact Erika and Istvan Fedor.

Washingtoni Magyar Református Egyház

Vasárnapi istentisztelet, 2018. április 1.
Mayer Judit és Csomós János lelkipásztorok

Orgonajáték	
Apostoli köszöntés	
Fennálló ének	**356, 1-2 Felvirradt áldott szép napunk…**
Lekció	Lukács 23: 50 – 24:12
Gyereksarok	
Nagyének	**356, 3-5 Az élet győz…**
Prófétai ima	
Közének	**347, 1 Jézus, ki a sírban valál…**
Textus	Lukács 24: 5b
Igehirdetés	**Az élők között**
Pásztori ima	
Úri imádság	
Úrvacsorára felkészítő ének	**460:1 Amint vagyok….**
Úrvacsora	
Apostoli Hitvallás	

Kérdések

Hiszitek-e, hogy az Istentől igazságban, szentségben és ártatlanságban teremtett első embernek esete folytán ti magatok is mindenestől fogva gyarlók, esendők és bűnösök vagytok, kik saját erőtökből Isten ítélőszéke előtt meg nem állhattok, sőt büntetést, halált és kárhozatot érdemeltek?
A gyülekezet együtt felelje: ***ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM***.

Hiszitek-e testvéreim, hogy Isten a bűnös emberen megkönyörülvén, az Ő Szent Fiát, az Úr Jézus Krisztust tiértetek testben elküldte, kinek egyszeri tökéletes áldozatával a bűnnek hatalmát és a kárhozatnak erejét elvette, s titeket ingyen kegyelemből a Jézus vérének érdeméért hit által megigazít?
A gyülekezet együtt felelje: ***ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM***.

Hiszitek-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetvén, általvisz az Ő örök dicsőségébe?
A gyülekezet együtt felelje: ***ÉN EZT HISZEM ÉS VALLOM***.

Mindezeket bizonnyal elhivén, ígéritek-e, fogadjátok-e, hogy ti e kegyelemért háládatosságból egész életeteket az Úrnak szentelitek és már e jelenvaló világban, mint az Ő megváltottai, az Ő dicsőségére éltek?
A gyülekezet együtt felelje: ***ÍGÉREM ÉS FOGADOM***.

Hirdetések	
Záróének	**347,5 Jézus segíts engem ebben…**
Magyar Himnusz	**Isten áldd meg a Magyart**
Áldás	
Orgona játék	

HIRDETÉSEK

Következő alkalmaink:

2018. április 29, 11 óra
Istentisztelet, gyülekezeti közgyűlés
2018. május 20, 11 óra
Pünkösdi istentisztelet, úrvacsora
2018. június 24, 11 óra
Istentisztelet

Mai istentiszteletünkre a virágadományt Keresztes Péter hozta édesapja emlékére, a születésnapja évfordulóján.

Kérem a testvéreket, nézzék meg a feliratkozási listát virágadományok hozatalára. Az áprilisi istentiszteletre még várjuk a gondoskodó családok jelentkezését.

Kérjük, hordozzuk imádságainkban betegeinket. Ha valaki szeretné, hogy a lelkész meglátogassa, jelezze telefonon vagy e-mailben.

Szeretnénk felfrissíteni a gyülekezet email, telefon és cím listáját. Kérjük, ha valakinek változott valamelyik elérhetősége, jelezzék, hogy az istentiszteletre és bibliaórákra pontosan tudjuk küldeni a meghívókat, illetve leveleket.

Köszönjük azoknak a testvéreknek a kedvességét, akik a szeretetvendégséghez süteménnyel, ételekkel járulnak hozzá. Továbbra is hívogatunk mindenkit erre az alkalmunkra, hogy egymást jobban megismerhessük.

Lelkészek elérhetősége:
Mayer Judit:
Telefon: (703) 444-2048;
E-mail: mayerjudit@verizon.net
Csomós János
Telefon: (202) 999-2165
E-mail: csomosjanos@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk új címe:
www.hungarianreformedchurchdc.org